

Karen van Holst Pellekaan

Kidnep

Tekeningen Els van Egeraat

Leopold / Amsterdam

AVI E5/M6

Derde druk 2015

© 2008 tekst: Karen van Holst Pellekaan

Illustraties: Els van Egeraat

Omslagfoto: Nick van Ormondt

Posterontwerp: Brat Ljatifi

Omslagbelettering: Caren Limpens

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 6270 1 / NUR 282/283

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het fsc[®]-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Waar ben ik?

Met een schok gaat Bo rechtop zitten. Hij doet zijn ogen open, maar hij ziet niks. Er zit iets over zijn hoofd. Als hij zijn hoofd beweegt kriebelt het op zijn neus, en ook op zijn wangen, kin en voorhoofd. Hij wil zijn gezicht aanraken, maar dat lukt niet. Zijn hand zit vast. En de andere ook. Zijn polsen zitten vastgebonden achter zijn rug.

Bo probeert met zijn hoofd te zwaaien, met zijn hele lichaam. Maar hij zit vast en hij kan niet genoeg bewegen om de kriebelende zak van zijn hoofd af te krijgen.

Zijn keel is droog. Wanneer hij slikt, voelt het alsof hij een hap zand heeft gegeten. Een slokje water, o, wat heeft hij zin in iets te drinken.

Bo houdt zijn adem in. Stel je voor dat hij nooit meer water krijgt!

Tranen prikken in zijn ogen. Schokkerig haalt hij adem. Hij stelt zich voor hoe hij hier altijd vastgebonden blijft zitten, hoe hij...

Rustig blijven, spreekt hij zichzelf toe. Waar ben ik? Wat doe ik hier? Wie heeft me vastgebonden? Misschien haalt iemand gewoon een grap uit.

Het ruikt raar. Zoals in de kelder thuis. Naar schimmelig oud brood of natte laarzen in de gang. En het is steenkoud. Dat voelt hij nu pas. Hij heeft nauwelijks meer gevoel in zijn tenen.

Rustig blijven. Nadenken. Wat kan er gebeurd zijn? Bo schudt met zijn hoofd alsof hij zijn hersenen wakker wil rammelen.

Natuurlijk! Opeens weet hij het weer. Langzaam komen de plaatjes terug. Hij ging op reis. Zijn laatste schooldag voor de kerstvakantie, de rit in de taxi naar het vliegveld, de schooldecaan die hem overdroeg aan de stewardess.

De stewardess! Bo ziet haar gezicht opeens weer helder voor zich. Wat een akelig mens. Kattig was ze, echt kattig.

Bo vliegt wel vaker in zijn eentje. Dat is niets bijzonders. Hij zit op een internaat in Duitsland. Zijn vader is Duitser en die wil per se dat zijn enige zoon naar de beste school van Europa gaat.

Bo denkt aan zijn vader. Waar zou hij nu zijn? Zou hij Bo missen? Zou hij zich zorgen maken? Is hij naar hem op zoek? Of is hij aan het werk, zoals altijd? Was hij maar hier.

Maar waar dacht hij ook weer aan? De stewardess! Stewardessen zijn altijd aardig en ze verwennen je altijd. Zeker als je alleen vliegt. Maar deze niet. Deze nam hem mee een gang in die niet naar het vliegtuig leidde. Hij had niet met haar mee moeten gaan, hij had haar niet moeten vertrouwen, hij had...

Wat is dat? Wat is dat voor gezoem? Of gebrom? Heel in de verte... Het wordt harder, dus het komt dichterbij.

Een auto! Het klinkt als een auto. Bo probeert rustig adem te halen, want als hij te snel en te hard ademt, kan hij het niet goed horen.

Een deur. Ergens klinkt er een deur. Die wordt hard dicht-gesmeten. Een autodeur?

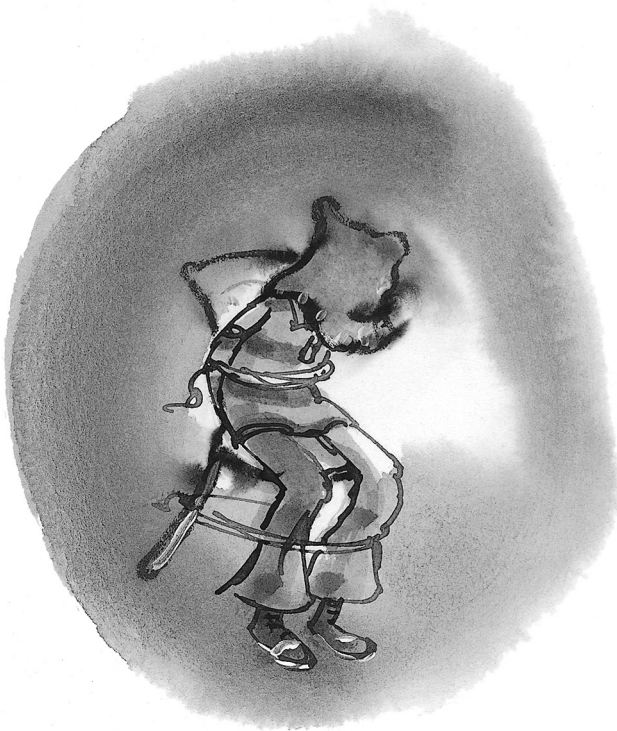
Nu hoort hij een snerpand piepgeluid alsof er iets open

schuift en weer dicht. Dan voetstappen. Het klakken van schoenen met hakken. Snelle passen.

Angstig spitst Bo zijn oren. Hij mag niets missen van de geluiden. Er klinken stemmen. Ver weg en vaag. Hij kan niet horen wat de mensen zeggen. Ze zijn niet in dezelfde ruimte als hij.

Bo luistert ingespannen. Hij moet weten wat ze met hem van plan zijn. Als hij iets vooroverbuigt, raken zijn schoenen de vloer. Zo kan hij staan. Met gebogen knieën en de stoel aan zijn billen geplakt.

Hij probeert zich te verplaatsen. Misschien is het wel gevaarlijk... Maar de wens om te ontdekken wat er met hem gebeurd is, is groter dan zijn angst.

Bo probeert zijn voeten een stukje te verplaatsen. Dat lukt. Kleine stukjes hoppend komt hij vooruit. Als een schildpad of een slak, met een stoel als huisje op zijn rug.

Voetje voor voetje beweegt Bo zich in de richting van de stemmen. Hij probeert geen geluid te maken. Heel voorzichtig en zachtjes. Tot hij een muur tegen zijn schouder voelt. Hij kan niet verder.

Bo legt zijn hoofd met de zak erover tegen de wand. Nu kan hij goed verstaan wat er gezegd wordt. Hij vangt het woord 'gijzelaar' op. Wat betekent dat ook alweer? Dat meisje laatst. Er was een meisje ontvoerd. Ze stond in alle kranten en ze was zelfs op het Jeugdjournaal. Zij was een gijzelaar.

Bo's vader had gezegd dat de ontvoerders heel veel losgeld vroegen, want de ouders van het meisje waren heel rijk. Bo's hart gaat sneller kloppen. Papa is ook rijk. Bo zal toch niet ook...

Nee, straks wordt hij wakker uit deze droom. De rottigste droom die hij ooit heeft gehad.

Nu hoort hij een vrouw praten. Hij herkent haar stem. Het is de kattige stewardess.

Bo probeert nog beter te luisteren.

'Wat is dit allemaal?' klinkt haar stem boos.

'Eten. Voor dat jong. Hij moet toch eten,' bromt een andere stem. Dat is een man. Bo kent hem niet. De stem klinkt laag en een beetje sloom.

'Je hebt die zak toch niet van zijn hoofd gehaald?' sist de stewardess.

'Nee, natuurlijk niet.'

'Je laat het uit je domme kop. Als dat joch jou kan identifi-

ceren, dan weet je wat er gebeurt,' zegt de vrouw boos.

'We zouden hem niks aandoen, dat was de afspraak.'

'Als jij je aan de afspraken houdt, gaat er niks mis.'

'Hij is nog buiten westen,' bromt de man.

Bo probeert zich niet te bewegen. Hij haalt zo zachtjes mogelijk adem.

'Jij komt in actie zodra ik dat zeg,' snauwt de vrouw. 'Ik regel het losgeld met de ouders en werk ondertussen door op de luchthaven. Dat wekt de minste argwaan.'

De klakkende voetstappen klinken weer en een snerpend geschuif. Even later hoort Bo een auto starten. Snel hopt hij weg van de muur, in de richting van waaruit hij denkt dat hij gekomen is.

Het geluid van een deurklink... Bo hoort hoe een deur kraakend open gaat. Hij beweegt zich niet meer.

Zware voetstappen komen zijn kant op.